

בספרו החדש טוען לובה אליאב שהחברה הישראלית מתפוררת

זה, הוא שוט של עובדות, שכעזרתו מנסה אליאב להביא את נושא עדות-המיזרח בדרגת חשיבות רבה יותר מאשר הנושא הפלסטיני, כאשר הנחתו היא שאפשר להפטר מהשטחים, אך אי-אפשר להפטר מ"הרפוקים".
להלן כמה מהרעיונות המובעים בספר.

בספרו החדש "סולם ישראל - חלום ושברו" מעמיד אריה (לובה) אליאב את הקורא הישראלי מול המראה של קיומו, ללא כחל ושרק, כמלוא האכזריות. אליאב ער בייחוד להתמוטטות סולם-הערכים שעליו נשענה כמשך שנים החברה הישראלית.
בניגוד לספריו הקודמים, שהתמסרו יותר לנושא השלום, הרי שסיפרו

ההבדל בין קורסי־טייס לבין בי־תיספר צבאי לנהגים שחורים * כיצד לספסר

בביצורים ולדכוש אלוקי־מישנה? * ילדי "תנובה" ליקקו לזקן זה או אחר

ילידים, דפוקים,

מלקקים, אפנודים

הרגל, ואם רוצים עוד להצילו, ואם רוצים עוד להציל את הציונות, חייבים לבצע מהפכה מחשבתית, ואחריה מהפכה מעשית, בכל הטיפול בבעייה הזאת.

● "דופקים את השחורים" *

אם יש עוני בישראל - ויש עוני בישראל - רוב העניים הם מבני עדות-המיזרח. הוא הדין גם בתת-הדור, בתת-החניך ובתת-התזונה. הפער החברתי-כלכלי בישראל חופף, אפוא, בסדרי גודל ובאחוזים גבוהים ומשמעותיים מאד את ארצות-המוצא. רוב בני עדות-המיזרח נמצאים בתחתית כל הסולמות, והרגשתם הפסיכית לוגית של רוב יוצאי עדות-המיזרח, היא כי הם מקופחים. כי "דופקים את השחורים",

אך גם בעניין זה - בעניין הפער - קיימת עדיין בריחה מהמציאות האמיתית, ויש חוסר-רצון להתמודד עם הבעייה. אין קוראים בשמה הנכון, מדברים על "שכבות נחשלות" מבלי להגיד מי הן, מדברים על "מישפחות ברוכות ילדים" מבלי להגיד מי הן; מדברים על "אוכלוֹ" מייח מצוקה", על "אוכלוסיית טעד", על "טעוני טיפוח" וכיוצא באלה. משתמשים בעוד עשרות שמות, שיש בהם משום התעלמות מהבעייה האמיתית - בעיית הפער העדתי, או במילים פשוטות יותר: בעיית עדות-המיזרח מול האשכנזים (ואפי' שר לומר גם: יוצאי ארצות-האיסלאם מול יוצאי ארצות הנצרות, או הספרדים מול יוצאי אירופה, או ה"שחורים" מול ה"לבנים" או ה"שווארצע" מול ה"וויזוויים").

אם נכיר בכך שקיים פער חברתי עמוק על רקע ארץ-המוצא - ובמידה מסוימת על רקע צבע-העור של יהודי ישראל - ביא הדבר בהכרח למסקנות קשות מאד. לפתע יסתבר, כי המונח "מיזוג גלויות", ציפור הנפש של הציונות, פושט את

"וביכלל מה יש", אומרים לי, "מה רע בכל ההסדר הזה? הנה מאה אלף ערבים אלה מרוויחים יפה, נראים טוב, משמנים והולכים, מביאים כסף הביתה, בונים להם בתים בכפריהם, מכניסים לבתיהם מכשירים חשמליים; אנו רק עוזרים להם לשפר ללא הרף את רמת-חיהם".

רבבות פועלים ערביים בחקלאות. פועלים ערביים השתלטו כימעט על ענף הבניין. מי בונה, במובן הפשוט של המילה, את ישראל של שנות השבעים? מי בונה את בתי, המתנחלים היהודיים בשטחים? מי בונה את מלונות-הפאר השוכנים לחוף תל-אביב?

● הדפוקים

יש סוציולוגים המחלקים את חברתנו לפי סולמות מקובלים במדעי-החברה. גם לנו יש פער בין שכבות של "גבוהים", ובין "בינוניים" ו"נמוכים", ובתוך אלה ישנם סוגי־מישנה.

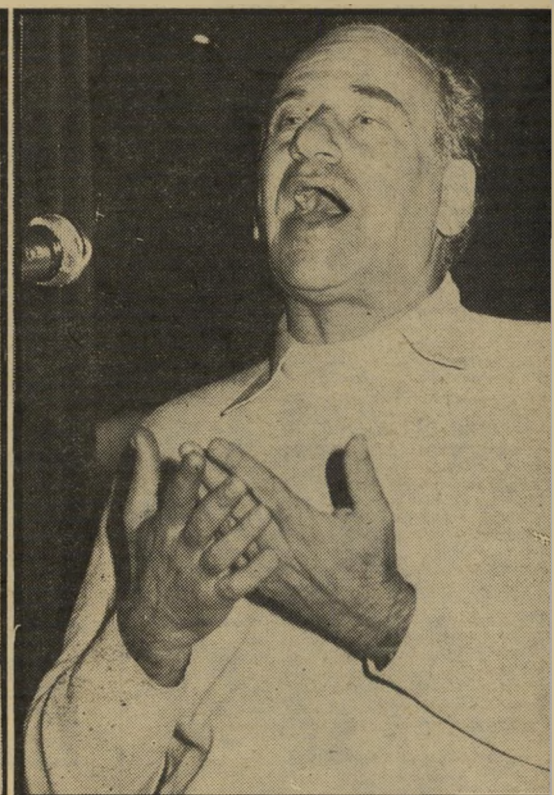
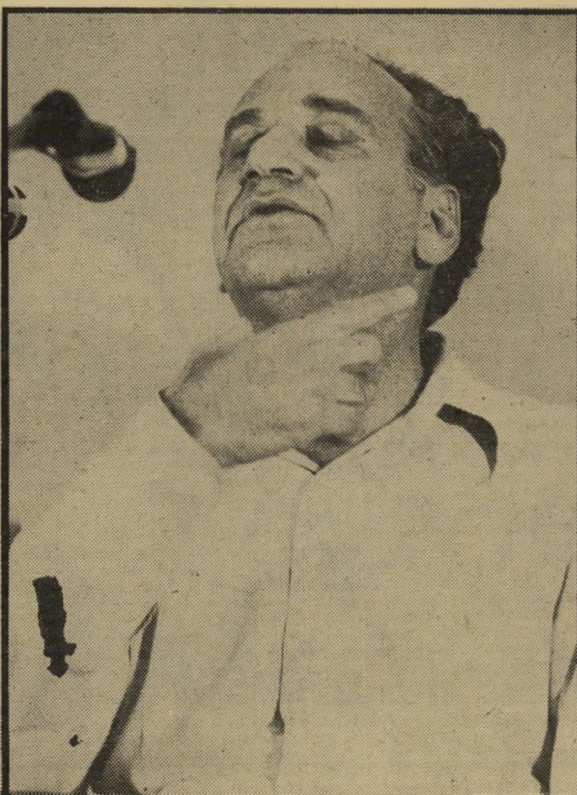
יש אומנם הצדקה לכל החלוקות הללו.

● הילידים

בתוכנו, ממש בתוכה של החברה הישראלית, חיים מאז מילחמת ששת-הימים כמיליון ומעלה בני-אדם - גברים, נשים וטף, שאני קורא להם ילידים. אין לי שמות אחרים, ואינני רוצה להשתמש בשמות אחרים, לגבי מיליון הערבים הפלסטינים, החיים תחת שילטון ישראל בעשר השנים האחרונות.

מתוך סטיכיה, שנוצרה ביגלל חוסר כל מדיניות אחת ומתוך ואקום שנוצר, התחיל המשק הישראלי לשאוב אליו כמותו שואב אבק גדול - בתחילה רסיסים ופרודות, ואחרי-כך גושים שלמים של עובדים ערביים.

אנו נביא בוקר-בוקר פועלים ערביים מהשטחים לשדותינו ולפרדסינו, אחרי-כך למוסכינו ולמכונות-התעשייתנו, למלונותינו, למיובלותינו, ולשטיפת רצפות בתי-החולים שלנו. וערבי-ערב נחזיר אותם שמחים וטובי-לב לעריהם ולמחנות-הפליטים שלהם.

"בני מישפחות האצולה השתמשו מן המילחמה כדי לצקת מים..."